

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ АВІАЦІЙНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Факультет міжнародних відносин
Кафедра журналістики

ДОПУСТИТИ ДО ЗАХИСТУ

Завідувач кафедри

Васильченко В'ячеслав Миколайович

«___» _____ 2022 р.

ДИПЛОМНА РОБОТА
ЗДОБУВАЧА ВИЩОЇ ОСВІТИ ОСВІТНЬОГО СТУПЕНЯ «БАКАЛАВР»

РОЗРОБКА ЖУРНАЛУ ПРО УКРАЇНСЬКИЙ КІНЕМАТОГРАФ
«СЕАНС»

Виконавець: Ткаченко Владислава Володимирівна

Керівник: канд. пед. наук, доц.

Остапчук Світлана Сергіївна

Нормоконтролер: канд. пед. наук, доц.

Остапчук Світлана Сергіївна

Київ – 2022

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ЗДОБУТКИ УКРАЇНСЬКОГО КІНЕМАТОГРАФА ТА ЇХ ВИСВІТЛЕННЯ В МЕДІА.....	6
1.1. Досягнення українського кінематографа.....	6
1.2. Висвітлення українського кінематографа в друкованих та електронних ЗМІ України.....	16
1.3. Порівняльна характеристика сучасних журналів про кіно в Україні та США.....	23
Висновки до розділу 1	30
РОЗДІЛ 2. ТВОРЧИЙ ПРОЄКТ: РОЗРОБКА КОНЦЕПЦІЇ ЖУРНАЛУ ПРО УКРАЇНСЬКИЙ КІНЕМАТОГРАФ «СЕАНС».....	32
2.1. Формування стилю журналу: дизайн, ідея та загальні відомості.....	32
2.2. Концепція журналу: читацька аудиторія, технічні характеристики.....	36
2.3. Способи просування власного видання.....	37
Висновки до розділу 2	40
ВИСНОВКИ.....	42
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	45

ВСТУП

Актуальність теми. Кіновиробництво – одне з найпоширеніших та наймолодших видів мистецтва. Воно неабияк впливає на суспільне життя та займає вагоме місце в житті кожної сучасної людини. Крім того, більшість розвинених та провідних країн має якісний та прогресивний кінематограф. Розвиток українського кінематографа бере свій початок у 1919 році, коли в Україні почалось тотальне одержавлення кіно. За роки свого становлення український кінематограф пережив безліч злетів та падінь, вплив соціально-політичних процесів та посилення партійно-державного тиску в роки становлення та зміцнення радянського тоталітаризму. Проте, незважаючи на це, українським митцям все-таки вдавалося створити унікальні картини, які досі називають світовою класикою. Разом з розвитком українського кіно у 1920-х роках бере свій початок й українська кінопреса, яка висвітлює інформацію про стан державного кінематографа. «Кінематограф» (1908), «Сінематограф» (1908 – 1909), «Кінематограф і сцена» (1914), «Екран» (1913), «Театр і кіно» – одні з перших журналів про мистецтво, які починають висвітлювати факти про українське кінематографічне мистецтво.

Сьогодні ж журнали про український кінематограф не користуються популярністю, на них немає попиту, відповідно – зникає й пропозиція. Але так бути не повинно. Україна має багату та складну, проте таку цікаву історію розвитку та становлення кінематографа, яку не має, напевне, жодна країна світу. Теоретичну основу дослідження складають праці теоретиків і дослідників кінематографа: Л. Брюховецька [2; 3; 4; 26], Л. Госейко [7], С. Мензелевський [30], Т. Самойленко [14; 15], П. Чернега [21], та ін. Серед зарубіжних теоретиків цю тему досліджували: Т. Джонсон [10], В. Морі [29] та інші.

Метою дослідження є цілісне розкриття особливостей українських журналів про кінематограф в контексті світової журналістики; розробка концепції і створення журналу про український кінематограф «Сеанс».

Визначена мета передбачає вирішення таких **завдань**:

1. Проаналізувати здобутки українського кінематографа.
2. Визначити особливості висвітлення українського кінематографа в друкованих та електронних ЗМІ.
3. Виокремити переваги та недоліки українських кіножурналів.
4. Зробити порівняльну характеристику кіножурналів, виданих на території України та США.
5. Розробити журнал про український кінематограф «Сеанс».

Об'єкт дослідження – друковані та електронні видання про кіно.

Предмет дослідження – технологія створення й успішного просування журналу про український кінематограф.

Методи дослідження:

- історичний – був використаний для дослідження історії виникнення кіножурналів;
- метод порівняльного аналізу – був застосований для порівняння українських та американських журналів про кіно;
- контент-аналіз – допоміг схарактеризувати тематичну наповнюваність українських журналів про кіно;
- метод спостереження – допоміг створити концепцію журналу про український кінематограф. На основі спостережень за іншими кіножурналами було створено власну концепцію.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в розкритті інструментів створення кіножурналів та в обґрунтуванні механізмів удосконалення діяльності в цьому напрямку на прикладі розробки журналу про український кінематограф «Сеанс».

Практичне значення отриманих результатів роботи полягає в тому, що визначені положення й висновки можуть бути використані під час розробки

такого типу видань, написання журналістських текстів на тему кінематографії з метою поліпшення їх змістового наповнення. Робота може слугувати як доповнення до інформаційної бази з досліджуваної теми та використовуватися при підготовці курсових, практичних чи лекційних занять з журналістики та кіномистецтва.

Апробація результатів дослідження. Зміст і результати дослідження висвітлювалися на Восьмій всеукраїнській студентській науковій конференції «Актуальні проблеми соціальних комунікацій» (Київ, 2022).

Публікації. Основні положення дипломної роботи було викладено в публікаціях:

– Ткаченко В. Роль кінематографа у формуванні стереотипного мислення соціуму. Актуальні проблеми соціальних комунікацій: Доповіді Восьмої міжвузівської студентської наукової конференції. Київ: НАУ, Факультет міжнародних відносин, кафедра журналістики, кафедра реклами та зв'язків з громадськістю, 2022. Подано до друку.

Структура й обсяг роботи. Дипломна робота складається зі вступу, 2 розділів (6 підрозділів), висновків до розділів, загальних висновків, списку використаних джерел (38 джерел). Загальний обсяг роботи становить 48 сторінок, основний зміст викладено на 42 сторінках.

РОЗДІЛ 1

ЗДОБУТКИ УКРАЇНСЬКОГО КІНЕМАТОГРАФА ТА ЇХ ВИСВІТЛЕННЯ В МЕДІА

1.1. Досягнення українського кінематографа

Україна – колиска багатьох відомих людей, які знамениті майже у будь-якій сфері соціального життя. Кінематограф не став винятком. З самого початку зародження кінематографа на території України імена українських акторів, режисерів та сценаристів були відомі у кожному куточку цивілізованого світу. Почалось все у 1893 році, коли головний механік одеського Новоросійського університету Йосип Тимченко винайшов прототип сучасного кінознімального апарату [7, с. 23]. До речі, сталося це за два роки до того, як брати Люм'єри розробили свій апарат «кіноскоп» [32].

Народження українського кіно припадає на вересень 1896 року. Тоді у Харкові фотограф Альфред Федецький представив кілька власних короткометражних репортажів [20, с. 3]. З цього моменту Україна почала розвивати кіномистецтво та розростатися кінематографічними здобутками.

Першим ігровим українським фільмом вважається робота кінорежисера Данила Сахненка – німе кіно «Запорізька Січ». Це сталося вже у 1911 році. Спершу Сахненко робив документальні замальовки: «Повінь на Дніпрі», «Катеринослав. Перший випадок холери у місті» та багато інших картин [19, с. 18]. Після цього «першопрохідці» українського кінематографа почали екранізувати різні українські п'єси, зокрема «Наталка Полтавка», «Москаль-чарівник» та «Наймичка». Тоді режисерів приваблювала історична тематика, тому наступним фільмом, що вийшов на екрани став «Богдан Хмельницький» за п'єсою Михайла Старицького [32].

У 1918 році сталися вагомі політичні події, які змінили життя українців та зачепили, безпосередньо, і кінематограф. Після проголошення незалежності

України та утворення УНР, Павло Скоропадський підписав указ про українізацію кіно. На основі указу була створена державна кінокомпанія «Українфільм». Українське державне товариство «Українфільм», що започаткувалося у Києві, мало на меті «широке виробництво та розповсюдження ідейних та національних фільмів, головним чином патріотичного та історично-героїчного напрямків» [14, с. 32]. На студії були створені стрічки «Брехня», «Чорна пантера» за Володимиром Винниченком, а також «Вітер з півночі», «Кармелюк», «Чорна рада». Проте студія проіснувала всього рік – з 1918 по 1919 рік.

Наступним етапом розвитку українського кіно стали агітаційні радянські фільми. Ці картини важко віднести до здобутків кінематографа, оскільки створювались вони за кілька днів та несли пропагандистську місію. У 1919 році на широкий загальний вийшло таке агітаційне кіно: «Все для фронту» – про збір теплих речей і обмундирування для фронту, «Червона зірка» – про патріотизм та відвагу червоноармійців, «Павуки і мухи», «Чотири місяці у Денікіна» [15, с. 255].

Значущою подією для українського кінематографа 1920-1930-их років, стала поява таких діячів, як О. Довженка, Лесь Курбас, Г. Стабовий, Я. Протазанов, В. Пудовкін. Український кінематограф значно виріс з появою Леся Курбаса, який став зачинателем кіносатири.

Діяльність О. Довженка збагатила скарбницю світової культури реалістичними й одночасно глибокими філософсько-поетичними фільмами, вони відкривали для західного глядача радянську дійсність, яка все ж мала живу душу, душу українського народу [21, с. 206]. Його картини «Звенигора» (1928), «Арсенал» (1929) та «Земля» (1930) стали безсмертними шедеврами. А новаторські методи зйомки та роботи з технікою справили враження та великий вплив на світовий кінематограф загалом.

Саме діяльність Довженка є визначною в контексті здобутків українського кіно. Його перші роботи зняті під час діяльності на Одеській студії були сатирична комедія «Вася – реформатор» (1926), короткометражна комедія «Ягідка

кохання» (1926), «Сумка дипкур'єра» (1927), «Звенигора» (1928). Сценарії до двох перших фільмів Довженко писав сам, до двох останніх — інші автори, за його відчутною режисерською участю. Як актор Довженко виступив перший і єдиний раз у картині «Сумка дипкур'єра», зігравши привабливого кочегара [22, с. 44]. Довженко завжди підкреслював: «Коли сценарій написано – це є вже закінчений, здійснений процес» [9, с. 18].

Картина «Звенигора» 1928 року, на думку науковців та критиків, вважається геніальною роботою. Сюжет фільму охоплює дві тисячі років життя і розповідає про головні етапи історії України. У стрічці фігурують скіфи і варяги, війни українських козаків з польською шляхтою, гайдамацька вольщина, світова війна 1914-1918 рр., боротьба Української Народної Республіки з більшовиками, більшовицький рух і протилежний йому рух гайдамаків-націоналістів на чолі з Симоном Петлюрою, білоукраїнська еміграція. Ці етапи, викладені у 12-ти епізодах, об'єднані однією постаттю діда, що є уособленням патріархального селянства з його вірою у минулі цінності та байдужого до революційних змін [26, с. 45]. Микола Бажан, тодішній редактор журналу «Кіно», захоплено писав про «Звенигору», що це «зафільмована лірика, епос і філософія» [3, с. 74].

Цікаво, що режисери, які діяли починаючи з 1920-их років, знімали про український народ, його велич, силу, культуру та тяжкі випробування. Довженко, Курбас, Стабовий висвітлювали саме долю українського люду та його непросту історію життя. Саме це у важкі роки репресій допомогло українцям не забувати про свою суть вільних людей.

Так, у фільмі «Земля» (1930 р.) показана історія складних процесів українського села, його колективізація, поява трактора та розорювання меж.

З 1930 року в Україні починається нова ера кінематографа – звукове кіно. Першим звуковим документальним фільмом стала стрічка «Симфонія Донбасу» режисера Дзиги Вертова, а перший художній звуковий фільм – «Путівка в життя» (1931 р.) режисера М. В. Екка [5, с. 55].

Не можна не згадати кіно «Райдуга» (1944р.) за сценарієм Ванди Василевської (режисер — Марк Донської), за який у 1944 році було присуджено премію «Оскар». За часів Другої Світової війни кінопромисловість евакуювали на схід, але зйомки не припинялися» [35]. Стрічка входить до списку 100 найкращих українських фільмів. Фільм розповідає історію простої української жінки, яка під час Другої світової війни стає партизанкою. Вважаємо, що головна ідея фільму полягає у силі жіночого духу та любові до Батьківщини. За сюжетом дівчина потрапляє до рук ворога, де вона переживає звірячі катування та знущання, смерть новонародженої дитини. Але попри усі перипетії, жінка не видає своїх товаришів.

Наступним визначним здобутком українського кінематографа стала відома усім комедійна стрічка «За двома зайцями» (1961). Знята вона режисером Віктором Івановим за мотивами однойменної п'єси Михайла Старицького [11, с. 34]. За сюжетом, легковажний цирульник Свирид Голохвостий заради свого матеріального благополуччя вирішив одружитися з непривабливою, проте заможною Пронею Прокопівною. Голохвостий починає залицятися до Проні. У цьому йому допомагає привабливість та балакучість. Але головний герой залицяється також і до двоюрідної сестри Проні – вродливої та привабливої Галі. Але ж, як кажуть у народі, за двома зайцями побіжиш, жодного не спіймаєш.

З виходом фільму «Тіні забутих предків» 1964 року почалась нова глава українського кінематографа – поетичне українське кіно. Його представниками стали режисери Сергій Параджанов, Юрій Ілленко, Микола Мащенко, Леонід Осика, а також актори Іван Миколайчук, Гнат Юра, Богдан Ступка та інші.

Визначний не лише для України, а й усього світу фільм «Тіні забутих предків» режисера Сергія Параджанова, знятий за мотивами однойменної повісті Михайла Коцюбинського, досі входить до головних здобутків українського кіно. Не дарма стрічка посідає перше місце у списку 100 найкращих фільмів в історії українського кіно. Сюжет фільму розповідає історію забороненого кохання Івана та Марічки. Головні герої – діти сімей, які ворогують між собою, тому їх кохання викликає шквал обурення та незгоди. Проте головна ідея стрічки полягає у

висвітленні життя гуцулів, їхніх звичаїв, побуту та фольклору. Кіно зображує єдності людини та світу природи. Фільм виспівує гімн природі, чистоті людських взаємин і почуттів, засудження бездуховного життя, обмеженого дрібними потребами й інтересами [10, с. 5].

У 1965 році була знята перша дебютна робота режисера Юрія Іллєнка та сценариста Івана Драча «Криниця для спраглих». Хоча фільм був готовий, суспільству представили його лише у 1987 році. Він складається з п'яти частин і практично є німою стрічкою, що відзначається винахідливим мінімалістичним використанням звуку [36]. Фільм вимагає і закликає не миритися з процесом втрати моральних цінностей, бо можна втратити людське. У сюжеті лежить історія старого льотчика Левка Сердюка, який живе у своїх щасливих спогадах і не піклується про реальний час свого існування. Стрічка просочена філософською тугою батька до своїх дітей.

У ці ж часи починає виходити перша серія мультиплікаційного фільму «Козаки». Знятий він на українській кіностудії «Київнаукфільм» сценаристом та режисером Володимиром Дахно [13, с. 48]. Історія мультфільму розповідає про пригоди трьох українських козаків Грая, Око та Тура, які у кожній новій серії займались різними справами – то козаки наречену визволяли, то сіль купували, то інопланетян зустрічали. Майже у всіх серіях було аранжування українських народних пісень. Мультсеріал виходив аж до 1995 року.

1971 рік подарував Україні фільм «Білий птах з чорною ознакою», в якому дебютував визначний український актор Богдан Ступка. Стрічка отримала золоту медаль Міжнародного Московського кінофестивалю [4, с. 37]. Сюжет фільму розповідає глядачеві історію бідної, багатодітної родини Дзвонарів, що живе десь у Карпатах, біля кордону з Румунією. Кожен вже з дорослих синів обирає свій особистий шлях: хто – в Червону армію, хто – до повстанців, а хто – тихо сходить з розуму [4, с. 37]. Кіно зачіпає 1937 – 1947 роки, коли радянська влада постійно змінюється, а людські життя стають сміттям, і вже не зрозуміти, хто правий, хто винний, хто друг і хто ворог.

У ці роки активно працює та розвивається український актор та режисер Леонід Биков. У 1973 році на екрани виходить його знаменита стрічка «У бій йдуть лише «старі»». Фільм займає 16-ту сходинку у рейтингу 100 найкращих фільмів в історії українського кіно. В основу сюжету покладена історія бойових буднів гвардійського полку льотчиків-винищувачів під час німецько-радянської війни, в основному – другої «співочої» ескадрильї [16, с. 46]. Биков виступає у фільмі і як режисер, і як головний актор. Часто глядачі вважають картину російською, оскільки і герої, і переважна більшість пісень звучать російською мовою. Проте, це не так. Українець Биков зробив усе можливе аби у фільмі звучали українські народні пісні, зокрема «Ніч яка місячна». Кінофільм наповнений любов'ю головного героя Титаренка (Бикова) до Батьківщини – в одному з епізодів, він каже побратимам: «Як же ви не помітили – ми ж сьогодні над моєю Україною билися... де і повітря інше, а небо блакитніше і земля зеленіша!» [16, с. 46]. На жаль, тодішня влада заборонила створювати до фільму український дубляж, мотивуючись тим, що «всі персонажі спілкуються російською мовою, мовою, яка є звичною, загальнозрозумілою та узаконеною мовою нашої Радянської Армії» [2, с. 17].

Український кінематограф за часів перебудови здобув визначну стрічку за сценарієм Сергія Параджанова – «Лебедине озеро. Зона» (1990 р.), яка отримала нагороду на Канському кінофестивалі. Фільм повідує глядачеві історію чоловіка, який за три дні до закінчення строку тікає з в'язниці. Заморений та втомлений, він знаходить прихисток у старому постаменті «Серп і молот», де його знаходить жінка [25, с. 276]. У них починається історія кохання. Стрічка принесла неабиякий успіх та славу режисеру Юрію Ілленко, побувавши на фестивалях у Франції, Канаді, США та Швеції.

Останнє десятиліття ХХ століття змінює хід історії. У 1991 році Україна проголошує свою Незалежність і починається ера сучасного кінематографа. Цікаво, що на початку 90-их відбувається зародження українських серіалів. Один з перших став «Пастка», головні ролі в якому зіграли Богдан Ступка та Ольга Сумська.

Кінематограф на початку незалежності України мав на меті відновити історичну справедливість. У фільмах цього періоду починає формуватися новий погляд на події, канонізовані кіноекраном попередніх десятиліть: «Останній бункер» (1991) Вадима Ілленка, «Атентат. Осіннє вбивство у Мюнхені» (1995) Олеся Янчука.

Одним з найвизначніших українських фільмів початку 1990-их років став «Голод-33» (1991) режисера Олеся Янчука. Фільм отримав 1-й приз Міжнародного кінофестивалю кінематографічного спадку у Франції [28]. «Голод-33» став символом початку сучасного українського кіно та один з перших заявив про трагедію українського народу.

Фільми, спрямовані на викриття злочинів радянської тоталітарної системи, її репресивних механізмів утворювали окремий вид. Зокрема, трилогія Олександра Муратова «Танго смерті», 1991, «Геть сором!», 1994, «Вальдшнепи», 1996, біографічний фільм «Із життя Остапа Вишні» (1991) Ярослава Ланчака, «Секретний ешелон» (1993) Ярослава Лупія мали на меті дискредитувати ідей авторитаризму та радянської влади [27, с. 56].

У 1995 році до 100-ліття з дня народження О. Довженка, було знято фільм «Сповідь перед Учителем». Картина відзнята учнем Довженка Р. Сергієнко. У стрічці були висвітлені рядки зі щоденника визначного режисера та інтерв'ю його учнів.

У другій половині 90-их років починає активно розвиватися телебачення, що неабияк вплинуло на висвітлення фільмів. Стрічки показні в телеєфірі мали більшу популярність ніж в кінотеатрі. Тому на початку нульових починає активно набирати популярність різноманітні телесеріали, історичні та документальні фільми. Телеканал «1+1» на чолі з О. Роднянським почав знімати та транслювати чимало фільмів присвячених українським діячам – «Важкі сто років» (1997), «Небилиці про Борислава» (1998), «Богдан Ступка. Львівські хроніки» (1999) тощо. З популярністю телебачення на екрани починають виходити і телесеріали, які доволі швидко стали популярними.

Але окрім телесеріалів, обертів набирає й історичне українське кіно. Одним із таких фільмів стала сюрреалістична стрічка «Молитва за гетьмана Мазепу» (2001 р.) режисера Юрія Ілленка. Картина була представлена на кінофестивалі в Берліні. Це була чи не перша українська стрічка, яка дозволила поглянути на історичні події (протистояння шведського короля Карла XII і російського імператора Петра I) під кутом зору, відмінним від офіційного [23, с. 451]. Головну роль Івана Мазепи зіграв знаменитий актор Богдан Ступка.

Серед інших відомих фільмів початку 2000-х років є історичні драми «Мамай» Олега Саніна (2003), «Богдан-Зіновій Хмельницький» (2008) Миколи Мащенко та «Владика Андрей» (2008) Олега Янчука.

У 2008 р. на екрани вийшов фільм «Ілюзія страху» режисера Олександра Кірієнко. Фільм знятий за мотивами однойменного твору Олександра Турчинова. Сюжет повідує глядачеві історія успішного бізнесмена Ігоря Короба, який повинен захищати свій бізнес у складних умовах 1990-х років. Головну роль виконав видатний російський актор, заслужений артист Росії Андрій Панін.

З 2010 року починається поступовий підйом українського кіно. На це вплинули і новітні технології у кіновиробництві, і відносний спокій на політичній арені України. Кіномитці розпочинають знімати невеликі за бюджетом, проте якісні фільми. Водночас з'являються нові українські кінофестивалі. Так, у 2010 році проходить перший Одеський міжнародний кінофестиваль, у 2014-му починає роботу фестиваль кіно та урбаністики «86» у Славутичі. Все більш масштабними стають кінофестивалі «Молодість», фестиваль короткометражних фільмів Wiz-Art, фестиваль документального кіно Docudays UA та інші [34].

Український кінопрокат також оговтується після важких пострадянських часів. З'являються фільми, що збирають повні зали у кінотеатрах, зокрема «ТойХтоПройшовКрізьВогонь» (2012) Михайла Ілленка, «Синевир» (2013) братів Альошечкінів, «Вій» (2014) Олега Степченка.

Не можливо не згадати відомого українського режисера-сучасника Олега Сенцова та його роботу «Гамер» (2011 р.). Це фільм-драма, в основі якого лежить

історія життя підлітка, який хоче стати кращим гравцем комп'ютерних ігор у світі. Хлопець упевнений у правильності свого вибору майбутнього, тим паче впевненості додають думки про майбутніх фанатів і досягнення на чемпіонаті світу з кіберспорту. Тим не менш, визнання і розуміння – різні речі. Слоганом фільму є фраза: «Хтось хоче, а хтось отримує...».

«Синевир» (2013 р.) – перший український фільм жахів у форматі 3D. Продюсером фільму став Володимир Хорунжий, а сценаристами – Олександр Альошечкін і Олексій Кашин. Події фільму розгортаються у радянських Карпатах, в районі озера Синевир, де на туристів очікують дивні події, які порушують спокійний плин відпочинку далеко від цивілізації, адже ніхто з друзів не підозрює, що там хтось є [23, с. 451].

Ще одним визначним фільмом режисера Сенцова стала стрічка «Поводир» (2014 р.). В основу сюжету покладена подорож Україною маленького американського хлопчика, який став поводитирем для сліпого кобзаря. Підґрунтям фільму стала історія про з'їзд українських кобзарів у Харкові, учасників якого розстріляла радянська влада у 1930-х роках. «Поводир» здобув безліч нагород та навіть був номінований на премію «Оскар».

2013 – 2014 роки стали важкими для України та українців. Революція Гідності назавжди змінила наше життя. Ці події неабияк вплинули і на український кінематограф. У 2014 році вийшов цикл документальних короткометражних фільмів «Зима, що нас змінила». У циклі показано події Євромайдану та Революції Гідності. Після окупації Росією Криму та частини Донбасу в Україні з'являється потреба у фільмах про злочинні дії країни-агресора. На екрани виходять фільми «Кіборги» (2017) Ахтема Сейтаблаєва, «Позивний Бандерас» (2018) Зази Буадзе, «Донбас» (2018) Сергія Лозниці, «Наші котики» (2020) Володимира Тихого. «U311 Черкаси» (2019) Тимура Ященка.

Серед здобутків українського кінематографа також є нові фільми «Мої думки тихі» (2019 р.), «Ціна правди» (2019 р.), «Скажене весілля» (2021р.), «Я,

Ти, він, вона» (2018 р.), «Гуцулка Ксеня» (2019 р.), «Чорний ворон» (2019 р.), «Додому» (2019 р.), «Заборонений» (2019 р.).

Слід відзначити і серіал-епопею «І будуть люди» (2020 р.). Телесеріал побудований у форматі саги. Кожна серія присвячена одному з акторів, в якій показано, як звичайні сільські українські люди переживали турбулентні етапи ХХ століття: перша світова війна, революція, прихід радянської влади та Голодомор. Перегляд серіалу справляє неабияке враження на свідомість, колориту додають надзвичайні українські костюми, природа села та чиста солов'їна мова.

Останніми українськими фільмами, що вийшли на екран у 2022 році, стали картини «Носоріг» та «Стоп Земля». Історія «Носорога» режисера Олега Сенцова розгортається у 1990-ті роки в Україні. Головний герой – Вова на прізвище Носоріг, сам того не бажаючи, потрапляє у бандитську банду та починає свій кривавий шлях. Проте бандитизм приводить його не туди, куди він хотів. Цікаво, що у фільмі усі герої розмовляють виключно українською, а не російською, як насправді було у радянський час 90-их. Сам Олег Сенцов коментує це так: «Культура – це просування мови. Це є наша незалежність від Росії. Навіть через такі фільми. Мова – наша зброя» [31].

Стрічка «Стоп Земля» режисерки Катерини Горностай розповідає глядачам історію дівчинки-підлітка Марії та її однокласників, які отримують перший досвід дорослішання. Герої закохуються, сумніваються у собі, жартують, обмінюються повідомленнями та ходять на дискотеки. Фільм зачіпає вічну дилему у стосунках батьків та дітей – перші сварки, відстоювання власних кордонів та усвідомлення себе як окремої особистості. Сама Катерина Горностай розповідає, що написала сценарій стрічки, згадуючи свій шкільний досвід. Та він дещо відрізнявся від того, через що проходять сучасні підлітки. Через це історія персонажів змінювалася прямо в процесі роботи – її трансформували актори, які ділилися особистими переживаннями та інтересами [33].

Отже, більше ніж за 100 років від початку виходу першого фільму український кінематограф переживав багато змін, впливів та заборон. Та

незважаючи ні на що, сьогодні ми маємо безліч геніальних стрічок та серіалів, які, здебільшого, висвітлюють життя український народ, його перипетії, боротьбу за свободу та історію України.

1.2. Висвітлення українського кінематографа в друкованих та електронних ЗМІ України

Український кінематограф пройшов немало випробувань на шляху до свого розквіту та незалежності. Майже разом з започаткуванням кіно на території України з'являються і тематична преса. Як відомо, раніше газети, журнали користувалися великим попитом серед українців, адже були чи не єдиним джерелом інформації. Особливо популярними були тематичні видання про культуру, кіно, театр, адже були єдиним джерелом інформації у сфері мистецтва.

З часом та розвитком технологій паперові варіанти тематичних журналів перестали цікавити читачів. Сьогодні за пошуком будь-якої інформації усі звертаються до мережі Інтернет або до соціальних мереж. Тематика кіно не є винятком.

У наш час інформацію про український кінематограф висвітлюють переважно в електронних журналах чи соціальних мережах. Також доволі часто сайти новин публікують останні відомості чи цікаві факти про українське кіно. А саме тематичних журналів, які б не просто анонсували, а й інформували читачів про цікавинки кінематографічної справи у нашій країні, обмаль.

Вважаємо, для таких тематичних журналів немає достатнього попиту, та й за рік в Україні виходить близько 5 – 10 фільмів, тому писати немає про що. Ці журнали просто не будуть прибутковими, адже для розробки видання, друку та розповсюдження потрібно немало коштів. Інша справа – сайти чи тематичні профілі у соціальних мережах – вони можуть існувати завдяки рекламним інтеграціям та розкрутці своєї діяльності.

Вважаємо, український кінематограф має дуже багату та непросту історію, про яку мають знати усі українці. Нам є про що писати і що розказати світу.

Ще однією причиною відсутності гідної паперової преси про кінематограф є неактуальність саме друкованих видань. Вони вже не мають такого попиту та популярності, як це було 50 чи навіть 20 років тому. Тоді журнали та газети були єдиним джерелом інформації. Ось, наприклад, поява перших зразків кінопреси припадає на 1905 – 1908 роки. Тоді активно почали розвиватися кіноконтори та кіносалони (кінотеатри) у великих українських містах: Києві, Харкові та Одесі. До речі, журнали про кіно в ті часи часто видавалися і самими режисерами або кінопрокатами.

Таким чином, на території України в 1908 – 1919 років виходило декілька кіновидань: в Одесі, Києві та Харкові російською видавалися «Кінематограф» (1908), «Сінематограф» (1908-1909), «Кінематограф і сцена» (1914), «Екран» (1913), «Театр і кіно» (1915-1919) та інші [30]. Першим друкованим виданням про український кінематограф став тижневик «Живий журнал» (1919 р.) [35]. Його почали випускати при Всеукраїнському фотокінокомітеті (ВУФКУ), де створили відділ кінохроніки. Згодом, у 1924 році з'явилося подібне видання «Кінотиждень».

Насправді, до 20-х років писати про кінематограф було нічого, тому журналів, які спеціалізувалися на цій тематиці, майже не було. Саме завдяки створенню Всеукраїнського фотокіноуправління починається реформа української кіноіндустрії.

Справжнім злетом та розквітом кінопреси вважають появу журналу «Кіно» у 1925 році [30]. Він став один з найпопулярніших та мав неймовірний попит. Стильний, молодіжний, цікавий – він неабияк приваблював читачів не лише в Україні, а й за її межами.

Журнал також привертав увагу читачів незвичними для того часу, ілюстраціями, графіками та обкладинками. Він був яскравий та новаторський. На його сторінках можна було побачити роботи відомих художників-ілюстраторів Олександра Довженка, Володимира Татліна, Костянтина Болотова, Миколи Івасюка, Василя Касіяна, Фотія Красицького, Еріха Мордміловича. Серед

іншого, «Кіно» стає українською лабораторією кінореклами, зокрема блискучої кіноплакатної школи [33] (Рис. 1.1).

Рис. 1.1. Ілюстрації в журналі «Кіно»

На жаль, «Кіно» проіснував менше 10 років, але й досі вважається одним з найцікавіших журналів про український кінематограф. За час свого існування світ побачив 109 випусків. Протягом 1925 – 1926 років один номер журналу обходився читачам і читачкам у 30 копійок, але невдовзі впав у ціні удвічі (середня зарплата в СРСР із 1926 по 1930 рік становила близько 100 карбованців) [30].

На сторінках «Кіно» писали переважно звіти, репортажі, огляди, фейлетони тощо. Це сьогодні для нас ці жанри є основними для кіноперіодики, але на той час, такі матеріали були справжньою новинкою. Саме завдяки своєму новаторському підходу до висвітлення мистецької інформації, «Кіно» й сьогодні вважають одним з найкращих тематичних журналів створених на території України.

У 1930 році ВУФКУ реорганізували у новий проєкт «Українфільм»: виробництво фільмів тепер підпорядковувалося центральним органам планування в Москві, а кінокритика орієнтувалася насамперед на кремлівських кіноглядачів. І якщо, скориставшись інституційною інерцією, журнал «Кіно» на початку 1930-х років дозволяє собі публічно боронити розкритиковану в Москві «Землю» та обстоювати репутацію режисера Довженка, то зі зникненням аббревіатури ВУФКУ з журналу «Кіно» у вересні 1930 року завершується епоха «українського Голлівуду» [30].

Замінивши ВУФКУ на «Українфільм» вирішують замінити і журнал «Кіно». 1938 року «Укркінохроніка» започаткувала випуск кіножурналу «Радянська Україна»; 26 із 52 чисел за цей рік збереглося. Наступного року вийшло 99 чисел кіножурналу, 88 з яких зберігаються в архіві [1, с. 6]. На жаль, після закриття «Кіно» та появи прототипу, цікава та незалежна українська кінокритика впадає у довгий сон.

Необхідно зазначити, що попри випуски «Кіно» при ВУФКУ випускалися й інші приклади кінопреси»: «Маховик» (1924 – 1925 рр.), «Хроніка ВУФКУ» (1923 – 1955 рр.), «Кінотиждень ВУФКУ» (1927 – 1929 рр.), «Кіножурнал» (1929 – 1930 рр.). «Маховик» виходив щомісяця, а його послідовник «Кінотиждень» – щотижня [18, с. 83].

В 1927 р. «Кінотиждень» виходив 44 рази, в 1928р. – 52 рази, в 1929 р. – 70 разів, а в 1930 р. – 68 випусків [18, с. 83]. У 1929 році кіножурнал змінив назву. Тобто перші 17 випусків вийшли під назвою «Кінотиждень», а усі інші – «Кіножурнал».

Журнал «Радянське кіно» був розрахований на працівників сфери кіновиробництва і на усіх, хто цікавився українським радянським кінематографом. Видання публікувало критичні статті, рецензії, літературні сценарії найкращих фільмів тощо. Насправді, текстовий контент журналу відповідав притаманним для своєї тематики матеріалам. За час існування «Радянського кіно» світ побачив 657 випусків.

Варто зазначити, що на Укркінохроніці виходили не лише так звані «кіножурнали», а й спеціальні друковані випуски, присвячені певним подіям. Наприклад, випуски про першу повоєнну сесію Верховної Ради УРСР, святкування 1 Травня, кінопортрети кандидатів у депутати Верховної Ради УРСР тощо.

У 1955 році був започаткований журнал «Кіно-театр», який існує й досі. Заснований він студентами Національного університету «Києво-Могилянська Академія», слухачами курсу «Кіномистецтво» на чолі з кінокритиком Ларисою Брюховецькою. До редколегії увійшли відомі режисери, драматурги, культурологи [17, с. 457].

Періодичність журналу «Кіно-театр» не змінна вже більше 50-ти років свого існування – раз на два місяці, обсягом 48 сторінок. Видання спеціалізується на новинках кінематографа та театру, публікує різноманітні звіти, огляди, критику, висвітлює цікаві факти зі зйомок. Також «Кіно-театр» має розділ «Згадаймо», де відповідно згадується старе кіно, цікаві факти про нього тощо.

Сучасний журнальний медіа-простір в Україні багатий на різноманітні мистецькі часописи. Так, саме мистецькі. Висвітлення кінематографа у них займає не останнє місце, але тематика кіно не є ключовою у таких журналах. Ось, наприклад, часопис «ART UKRAINE» позиціонує себе як інформаційно-аналітичне видання мистецького спрямування для колекціонерів, експертів, мистецтвознавців, а також для масового читача, котрий цікавиться сучасним мистецтвом [6, с. 48].

Журнал видається з 2007 року. Його основне контентне наповнення складається з репортажів, оглядів, звітів, інтерв'ю та рецензій.

Часопис має безліч рубрик, зокрема «Панорама. UA» присвячена висвітленню та огляду новин українського мистецтва. Рубрика наповнена новинами про перфоменси, молодіжні мистецькі фестивалі, провокаційні арт-виставки, події українського кінематографа.

Неможливо не згадати і про україномовний та російськомовний журнал «ШО», який теж спеціалізується на мистецькій тематиці. Журнал присвячений

українському мистецтву та літературі, але має три основні напрямки: «ШО подивитись», «ШО почитати» та «ШО послухати». Відповідно, рубрика «ШО подивитись» присвячена українському кінематографу, а саме – кіно, телебачення, відео, живопис, фотографія, комп'ютерні ігри, виставки, колекціонування, туризм.

Журнал інформує читачів про останні події мистецького життя в Україні, пише про цікаві факти кіно чи театру, висвітлює події, зокрема, різноманітні виставки тощо.

Стає зрозуміло, що сьогодні нашого вітчизняного кінематографу не достатньо для створення цілого журналу суто про український кінематограф. Тематика кіно є лише одним з елементів часописів про українську культуру. Тому, зараз досить популярними стають онлайн-журнали, які спеціалізуються виключно на темі кіно та висвітлюють останні події зі світу кінематографії. Такі онлайн-журнали та сайти спеціалізуються на світовому кіно, не забуваючи і про українське.

Один з таких онлайн-журналів – Moviegram. Це інтернет-видання, яке спеціалізується не просто на висвітленні фільмів чи серіалів, на сервісі представлені авторські дослідження візуального мистецтва: кіно, серіалів, відеоарту. Існує інтернет-видання з 2015 року. Редакторами журналу є молоді люди, які люблять кіно, пишуть та незвично досліджують його. Цікаво, що на сайті аналізуються не лише фільми вироблені в Україні, а й світовий кінематограф. Серед головних особливостей видання – усі матеріали та публікації виконанні виключно українською мовою.

Також варто відмітити сучасний сайт Takflix. Насправді, це більше ресурс для перегляду українського кіно. Сайт вирізняється з-поміж інших своїм стилем – молодіжний, але з нотками українського фольклору. На ресурсі можна знайти безліч підбірок під різний настрій. Цікаво, що абсолютно усі фільми у цих підбірках вироблені в Україні та орієнтовані на українського глядача.

Популярний сайт Vertigo пише про останні події, робить різноманітні підбірки фільмів чи серіалів, публікує критичні статті про різні здобутки

кінематографа. Зокрема, один з останніх матеріалів онлайн-видання – кіно-рецензія на український фільм «Стоп Земля», про який вже згадувалося вище.

Проаналізувавши усі матеріали про кінематограф на українському медіа просторі, стає зрозуміло, що сьогодні кінопреса в Україні мало розвинена. Лише в останні роки Україна почала виробляти гідні стрічки, в яких закладений певний сенс, мета, яку хочеться донести до глядача.

Якщо переглянути стрічки та серіали, вироблені в Україні, стає зрозуміло, що сучасного журналу про наш кінематограф дуже не вистачає. Нам є про що писати, є що розказати не лише українцям, а й усьому світу. Зважаючи на сьогоднішні події в нашій державі, можна зробити висновок, що наступні 5 – 10 років не буде створено видання про кінематограф. На жаль, це наша реальність. Проте, після закінчення війни буде створено безліч документальних та художніх фільмів про війну, жахіття Бучі, закатованих українців, звільнення України від російський окупантів. Можливо, зараз саме час створювати цікавий кіножурнал, який згодом перетвориться на щоденник кривавих сторінок історії України.

1.3. Порівняльна характеристика сучасних журналів про кіно в Україні та США

XX століття стало вирішальним для усього світу. Швидкий розвиток технологій, великий стрибок розвитку науки та інформаційного простору – усе це вплинуло на життя тогочасних жителів. Цей процес зачепив усі сфери життя як в Сполучених Штатах Америки, так і в Україні. Одним з важливих етапів цього розвитку став і кінематограф. У 1911 році в Голлівуді була створена перша кіностудія у Каліфорнії, згодом з'являється ще чотири основні студії – «Paramount Pictures» (1912 р.), «WarnerBrothers» (1918 р.), «Columbia Pictures» (1919 р.), «Metro Goldwyn Mayer» (1924 р.) [12, с. 251].

З активним розвитком кінематографа зародився і новий жанр журналістики – рецензія. Фактично, рецензія є критичним відгуком на кінострічку, в якій автор описує своє бачення та ставить оцінку фільму. Оскільки з появою перших фільмів на території США, рецензії почали активно з'являтися,

їх треба було десь писати та публікувати. Так, перша рецензійна робота була надрукована в журналі «Variety» у 1907 році [38]. Американські журнали «Variety» та «The Hollywood Reporter» стають першими та найпопулярнішими виданнями про кіно на території США. До речі, ці журнали і сьогодні тримають планку та не здають позицій першості у висвітленні тематичного контенту. Американські журнали надають повсякденну, сучасну інформацію про кіно-індустрію та її різних керівників, працівників і аудиторію, про прийом творчих продуктів, вплив урядових сил і корпорацій, а також страхи, сподівання та печалі минулих поколінь [28].

Оскільки завданням нашого дослідження є не просто висвітлення журналів про кіно, а й представлення власного проєкту про український кінематограф, вважаємо буде доречним звертати увагу на способи реклами, стиль, особливості обкладинок та контентне наповнення журналів.

Отож, видання «Variety» було засноване у 1905 році у Нью-Йорку [38]. На час свого створення, видання спеціалізувалося на висвітленні театрального життя Америки, зокрема, там публікували різноманітні рецензії та відгуки про вистави. Лише через 20 років, у 30-х роках було створено додатковий журнал «Daily Variety», який писав виключно про кінематограф [38]. До речі, як вже згадувалося вище, саме у «Variety» було опубліковано першу кінорецензію, що і зробило видання доволі популярним, а з того моменту, жанр кінорецензія, почав активно розвиватися.

З самого початку створення, видання виглядало як звичайна типова газета – нагромадження тексту, невелика кількість ілюстрацій, типовість написаного матеріалу. Лише згодом, з розвитком «глянцевого журналістики», «Variety» набуває звичного для нас, журнального вигляду. Стильний, лаконічний та елегантний – так можна описати сучасну версію цього журналу. Багатогранність ілюстрацій, естетична візуалізація, цікаві заголовки та гідний контент – усе це робить журнал модним у США.

Наповнення журналу займають зокрема рецензії на фільми, останні новини зі світу американської кінематографії, статті-роздуми та статті-аналізи, в яких опісуються різноманітні режисерські та сценаристські прийоми (Рис. 1.3).

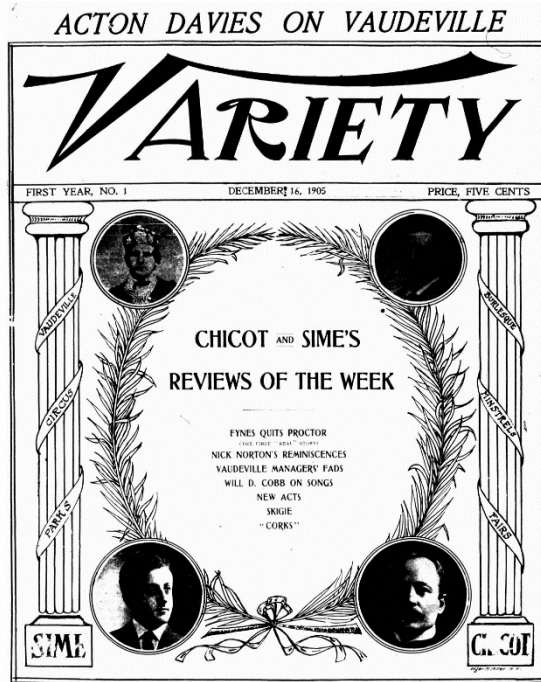

Рис. 1.3. Обкладинка та сторінка журналу «Variety» (1930 р.)

Варто відмітити, що майже 50% контенту журналу – новини про зірок кінематографа. Тобто, можна зробити висновок, що «Variety» – це свого роду хроніка кіношного шоу-бізнесу, яка висвітлює усі події, які якимось чином причетні до кіномистецтва. На сторінках журналу можна побачити і останні інтерв'ю акторів, їх романтичні відносини, розлучення, цікаві моменти зі зйомок тощо.

До речі, «Variety» також публікує статті-звіти про касові збори фільмів, наприклад, один з останніх матеріалів на цю тематику стала стаття «Касові збори «Їжачка Сонік 2», або, матеріал, який привертає увагу, «Культурні зіткнення та боги кіностудії Warner Bros. Discovery». Видання має свої сталі рубрики – «Каса», «Новини», «Відгуки», «Події» тощо [38].

Що стосується ілюстративного матеріалу, журнал використовує переважно фото зірок зі зйомок фільмів, фото взяті з фрагментів кіно, графічні колажі, емблеми кіностудій тощо.

Журнал також має і свій сайт Variety.com, який публікує новини, рецензії, дані про касові збори, відео, фотогалереї а також бази даних з титрами, графіками зйомок, і архівом, найбільш ранні записи в якому датуються 1905 роком.

Насправді, порівнюючи американський журнал «Variety» з українським сучасним журналом «Кіно-театр», відразу помічаєш велику різницю між ними. Починаючи від обкладинки, закінчуючи оформлення змісту та поданим матеріалом, «Кіно-театр» неабияк програє своєму американському «відповіднику». Не буду заперечувати той факт, що український журнал має багату історію, він єдине тематичне видання, яке пережило усіх своїх конкурентів, але для сучасного часу виглядає він нудно, навіть, застаріло (Рис. 1.4).

Рис. 1.4. Обкладинка журналу «Variety» (2020 р.) та обкладинка журналу «Кіно-театр» (2018 р.)

Що стосується контентного наповнення, «Кіно-театр» публікує переважно науково-аналітичні статті, інтерв'ю з акторами та режисерами, критичні матеріали, сценарії успішних театральних п'єс, розкриває таємниці зйомок українських фільмів тощо. Ілюстрації у журналі – переважно фото взяті зі зйомок фільмів, портрети зірок кінематографа, старі фотографії, фото з п'єс театру

тощо. Під час дослідження наукової роботи, було переглянуто та проаналізовано багато прикладів кінопреси з різних країн, тому можна зробити висновок, що «Кіно-театр» значно відстає з-поміж усіх інших.

Вважаємо, що український варіант виглядає як рядовий часопис 90-их років – звичайний шриффт тексту, спокійні кольори, нудна конструкція тексту. Натомість обкладинка американського відповідника – виграє завдяки красивому фото, стильному поєднанню кольорів, а крупний шрифту та незвична побудова слів змушує звернути свою увагу на журнал та розгледіти його детальніше.

Останній варіант приваблює читачів, такий журнал хочеться придбати, навіть не знаючи що написано всередині. Не секрет, що приказка «Зустрічають по вигляду, проводжають по розуму» актуальна для будь-якої сфери сучасного життя. Особливо, у такій творчій та важливій сфері як кіновиробництво. Журнал «Кіно-театр» не привертає своєю увагою, на жаль. Дивлячись лише на обкладинку його не хочеться читати, а типово написані заголовки статей на обкладинці не заохочують читача.

У сучасному світі дуже важливо виділятися, бути особливим та яскравим. Це особливо стосується преси. Нашій українській сфері видавництва цього неабияк бракує, журнал «Кіно-театр» тому доказ.

Американська кінопреса має ще один журнал, який вважається головним конкурентом «Variety» та має неабияку популярність на батьківщині – «The Hollywood Reporter» (Голлівудський репортер). Як і усі журнали, на початку свого створення, він мав вигляд звичайної газети – нагромадження тексту, мінімальне використання ілюстрацій, цікава подача матеріалу. «The Hollywood Reporter» спочатку спеціалізувався виключно на новинах американського шоу-бізнесу, лише згодом видання змінило курс та почало інформувати виключно про кінематограф.

«THR» ніколи не соромився публікувати скандали з життя кінематографа та писати доволі зухвало. А усім відомо, що журнали такого рівня, намагаються уникати гучних тем, аби не наражати себе на скандали. У цьому «THR» неабияк схожий з нашим українським виданням «Кіно». Хоч українське видання було

закрите ще у 1933 році, на сторінках «Кіно» редактори ніколи не соромились писати скандальну правду, висвітлення якої, на той час, було доволі небезпечним. Саме тому «Кіно» і прикрили. Вважаємо, що буде доволі доречним порівняти ці два видання, з точки зору висвітлення матеріалу, зовнішнього вигляду та способів просування.

Отож, журнал «The Hollywood Reporter» був заснований Вільямом Вілкерсоном у вересні 1930 року, як перша щоденна газета Голлівуду, присвячена торговим розвагам [24]. Перше видання з'явилося 3 вересня 1930 року і містило першу смугу колонки Вілкерсона «Tradeviews», яка стала впливовою.

З кінця 1930-х років Вілкерсон використовував «The Hollywood Reporter», щоб висунути точку зору, що індустрія є оплотом комунізму. Зокрема, він виступав проти профспілки сценаристів, Гільдії сценаристів, яку він назвав «Червоний плацдарм» [37].

Це викликало неабиякий скандал та шум навколо журналу. Редакторами було вирішено зробити певний рерайт видання та оновити дизайн і наповнення. Було здійснено значний редизайн видання і «THR» набув вигляду сучасного «глянцевого» журналу.

Після оновлення «THR» став більш конкурентно спроможним та почав набирати обертів – збільшення реклами у журналі посприяло підвищенню популярності та, відповідно, збільшилась кількість читачів. Як зазначалося вище, спочатку «The Hollywood Reporter» спеціалізувався на новинах шоу-бізнесу в цілому, після оновлення – перекваліфікувався на висвітлення новин з життя кінематографа.

Серед основних матеріалів журналу є звіти з різних прем'єр, нагороджень, огляди на фільми та серіали, новини життя зірок кіноіндустрії, інтерв'ю та репортажі. Проаналізувавши контентне наповнення тижневика, стає зрозуміло, що «THR» висвітлює певні події через призму акторів, режисерів чи сценаристів. Такий спосіб дає можливість привернути увагу більшої кількості людей,

особливо, якщо у статті фігурує ім'я відомої особистості. Вважаємо, що це не лише хороший спосіб реклами, а й вдалий прийом подання інформації.

Що стосується ілюстративного наповнення, то «THR» використовує переважно фотографії – акторів, режисерів, скріншоти з фільмів чи мультиплікаційного кіно. Цікаво, що для своїх обкладинок, на яких завжди фото знаменитостей, «The Hollywood Reporter» влаштовує спеціальні фотосесії, а не використовує вже готові знімки. Що стосується зображень у журналі, то на його сторінках переважають різноманітні колажі та графічні малюнки.

Порівнюючи ілюстрації «THR» з ілюстраціями журналу «Кіно» відразу в око впадає новаторство українського кіножурналу. Бездоганний і конкурентно-спроможний дизайн, конструктивістська верстка, яскраві «кінематографічні» обкладинки одразу припали до душі читачам і перетворили журнал «Кіно» на безпрецедентний у всесоюзних межах еталон кінематографічної періодики [28]. До речі, як вже згадувалося вище, на сторінках «Кіно» також публікувалися роботи відомих та талановитих українських художників. Вважаємо, що саме стильний та молодіжний дизайн «Кіно» не лише приваблював читачів, а й робив часопис таким популярним. Молодіжний, яскравий та творчий – такими словами буде доречно описати журнал «Кіно».

Що стосується текстового наповнення «Кіно», то сторінках журналу з'являлась різноманітна палітра жанрів – замітки, звіти, репортажі, огляди, нотатки, статті, коментарі, фейлетони, комікси, обговорення. Теми, які обговорювались у журналі могли задовольнити не лише пересічного радянського українця, а й європейських читачів. І хоча постійні рубрики журналу («Кіно-трибуна», «Наша робота», «За кордоном») проіснували недовго, загальні погляди та тематичні наголоси видання залишилися незмінними. На сторінках «Кіно» можна було побачити усебічне висвітлення діяльності ВУФКУ, здобутків закордонної кінематографії, теоретизування щодо мистецького потенціалу кінематографа [30].

Варто згадати й про той факт, що від журналу «Кіно» під керівництвом ВУФКУ виходили й плакати. На той момент, вони були прототипом сучасних

рекламних банерів, та з появою цих плакатів журнал стає українською лабораторією кінореклами, зокрема блискучої кіноплакатної школи [30]

(Рис. 1.5).

Рис.1.5. Плакат від журналу «Кіно» (ліворуч) та обкладинка «Кіно» (1926 р.)

Проаналізувавши текстові матеріали журналів «Кіно» та «The Hollywood Reporter» стає зрозуміло, що український часопис висвітлював переважно глибини кінематографа, його історію, детально аналізуючи задуми фільмів та їх вплив на тогочасного глядача. В той же час «The Hollywood Reporter» висвітлює переважно клікабельні новинки з американського шоу-бізнесу. Можливо, якби «Кіно» й досі видавався, ми б теж спостерігали таку трансформацію – від глибинного до поверхневого. Не варто забувати, що на «THR» вплинули і новітні технології, і розвиток людського світосприйняття, і світові трансформації. Усі ці чинники, так чи інакше відображаються на контентному наповненні будь-якої сучасної преси. Але все ж, український журнал про кінематограф не просто був новітній, він був інтелігентним та вишуканим, що й робить його один з найяскравіших мистецьких журналів випущених на території України.

Висновки до розділу 1

Отож, з часу виходу першого фільму на території України, кінематограф пройшов безліч трансформацій. Українська кіноіндустрія майже ніколи не була

вільною та незалежною, що неабияк впливало на кількість, проте не на якість стрічок. Творчий потенціал та талановитість українських режисерів, сценаристів та акторів неможливо було заборонити. Саме завдяки таким постатям як О. Довженко, С. Параджанов, Ю. Ілленко, Л. Биков, які попри заборони, просували «українське» у свої роботи, сьогодні наша держава має багату, а головне – впливову кінематографічну спадщину. У свою чергу, розвиток кіно, став вагомим подієм для усього світу. На території України було знято та випущено безліч безсмертних шедеврів кінематографії, серед яких «Звенигора», «Земля», «Тіні забутих предків» тощо.

Розвиток кіно вплинув і на появу нового напрямку мистецької періодики – кінопреси. У свій час, журнали про кіно були не лише єдиним джерелом інформації з мистецького світу, вони стали частиною новаторської епохи. Яскраві, стильні та корисні – так можна описати перші зразки, так званих «кіножурналів». Україна зростила у своїй колысці єдиний профільний український журнал «Кіно», який до цих пір залишається найяскравішим прикладом притомної кінокритики. У свою чергу, на території США у 20-х роках ХХ століття, з'являються головні журнали про кінематограф «Variety» та «The Hollywood Reporter», які і сьогодні активно критикують кіно та усе причетне до нього. Такі різні представники кінопреси як в Америці, так і в Україні, висвітлюють одне – кіно, його специфіку та унікальність. А це висвітлення є неабияким важливим, адже розкривають читачам кіно з більш глибинної точки зору.

РОЗДІЛ 2. ТВОРЧИЙ ПРОЄКТ: РОЗРОБКА КОНЦЕПЦІЇ ЖУРНАЛУ ПРО УКРАЇНСЬКИЙ КІНЕМАТОГРАФ «СЕАНС»

2.1. Формування стилю журналу: дизайн, ідея та загальні відомості

Як вже згадувалось раніше, на території сучасної України тематичні журнали про кінематограф мають доволі низький рівень, а от саме кіно активно розвивається. З кожним роком українські режисери, сценаристи та кіностудії створюють все більше нового, молодіжного та гідного кіно. Доволі часто українські фільми отримують різноманітні нагороди на світових кінофестивалях, а на сторінках закордонної кінопреси все частіше можна побачити українців та їхні кіно-шедеври.

На жаль, саме українська кінопреса має доволі низький рівень. Тематичних журналів, що видаються на вітчизняному ринку можна полічити на пальцях однієї руки. Це, у свою чергу, створює необхідність видавати та просувати культурну пресу на сучасному медіа-ринку. Тут мається на увазі створення не інтернет-видання, порталу, сайту чи блогу у соціальних мережах, а розробка друкованого журналу. Це буде журнал, який спеціалізуватиметься на висвітленні українського кінематографа та різноманітних новин, які так чи інакше зачіпають тему кіно.

Почнемо з самого початку. Обґрунтуємо назву власного видання «Сеанс». Справа в тому, що найчастіше люди переглядають кіно у кінотеатрі. Це відбувається як певний ритуал. Сеанс у кінотеатрі триває переважно дві години, у свою чергу, перегляд журналу буде теж своєрідним сеансом. Читаючи його, люди будуть опинятися у світі кінематографії, дізнаватися цікаві факти про свої улюблені стрічки, читати новини та різні інфоприводи. У поєднанні з великою кількістю ілюстративного та фото матеріалу, це справлятиме враження як перегляд улюбленої стрічки.

Процес перегляду кінофільмів у людей викликає позитивні емоції. Це щось на зразок терапії. У кожного є список улюблених стрічок, які хочеться час від часу переглядати. Як казав відомий італійський режисер та драматург Бернардо Бертолуччі «Люди приходять у кіно, щоб розгледіти одну і ту ж мрію» [8]. От і журнал «Сеанс» буде викликати у читачів схожі відчуття. Стильний, молодіжний та цікавий він буде не лише інформувати людей про українське кіно, а й надихати. Одна з найголовніших ідей розробки власного проєкту «Сеанс» – інформування читачів саме про український кінематограф. Оскільки більшість сучасної кінопреси направлена на висвітлення світового кінематографа, на вітчизняний виділяють доволі малу частку. Люди дізнаються новинки з життя кіно виключно з Інтернету чи соціальних мереж. Але проблема у такому споживанні тематичної інформації – у її поверхневому викладі. На сторінках «Сеансу» ж читачі побачать не лише останні новини, а й передісторію певної події, її вплив та наслідки. Хочеться аби українці читали про своє, рідною мовою та створювали собі кумирів в обличчях співвітчизників.

Не менш важливою ідеєю є висвітлення унікальної та достовірної інформації. На сторінках журналу не буде провокаційних заголовків чи статей, що провокували б скандали. Це буде інтелігентне видання створене для розуміючих та не менш інтелігентних українців. Також головною метою – є формування позитивного іміджу журналу. На це, звичайно, потрібен час, аби люди почали довіряти виданню, тому це буде пріоритетною роботою.

Отож, кажучи простими словами, головна ідея полягає у створенні креативного авторитетного видання, яке буде зосереджуватися на висвітленні достовірної, унікальної та цікавої інформації про життя українського кінематографа.

Не менш важливий і естетичний вигляд такого журналу. Красиві фото, різноманітні кольори та легко написаний текст – допоможуть досягти бажаного результату та збільшать попит. «Сеанс» буде не лише приємний на вигляд, а й зручний у читанні, що і є головною функцією таких часописів. Класичний стиль

оформлення у поєднанні з молодіжними фішками, зроблять журнал «безсмертним», його можна буде переглядати не один раз у майбутньому.

«Сеанс» буде виходити один раз на місяць, переважно в перші числа кожного місяця. Зроблено це, аби читачі знали та пам'ятали, коли можна йти у магазини та купувати часопис. Плюс, за цілий місяць можна буде спокійно та якісно підготувати матеріал для наступного випуску, сформувати дизайн, написати матеріал та роздрукувати журнал. Ні для кого не секрет, що друкована тематична преса більш детально розкриває кожну тему, описуючи деталі та передісторію, саме місяць плідної роботи необхідно, аби підготувати новий випуск «Сеанс».

Що стосується ілюстративного та текстового матеріалу журналу «Сеанс», то на його сторінках будуть зображені різноманітні фотокартки зі зйомок фільмів, фото зірок, неординарні колажі, роботи сучасних українських художників та красиві картинки, які будуть перегукуватися з текстовим наповненням журналу. Обкладинка кожного разу буде різна. Це будуть різноманітні фото, колажі чи ілюстрації, які передаватимуть головну ідею усього випуску. Оскільки журнал «Сеанс» видання молоде, великої кількості грошей на спеціальні зйомки для обкладинок, не має. Але і це не проблема. Сьогодні, набагато дешевше можна купити ліцензійні права на певну серію фотокарток, саме таким чином буде здійснюватися джерельна база ілюстративного матеріалу.

Текст у журналі буде написаний, переважно, у форматі репортажу, аби читачі відчували себе присутніми на певній події. Чи то премія Оскар, чи то зйомка нового українського серіалу, чи цікаві факти про когось із акторів кіно – усе буде написано так, аби читачі переносились у світ кінематографії та почували себе частиною цього процесу. У «Сеансі» буде використана різноманітна побудова тексту – і колонками, і загальна. Цей спеціальний прийом використаний аби читачі не відчували одноманітність розгортаючи кожну нову сторінку. Не мало важливо й цікаво подавати різносторонню інформацію, тобто, писати не лише про нові фільми чи акторів, а й розкривати читачам фінансові

сторони процесу зйомок фільмів, інтерв'ю з режисерами та сценаристами, науково-аналітичні статті.

Дизайн журналу – це поєднання класики з новаторськими підходами до сучасної преси. Переважну більшість у часописі займатимуть саме ілюстрації, адже головна ідея «глянцевого» журналу – це захопити читача зовнішнім виглядом. Що стосується рубрик, то «Сеанс» матиме кілька постійних – «Культ ХХ століття», «Від батька до сина», «Психологічний розбір стрічки», «Що подивитися?». У рубриці «Культ ХХ століття» будуть аналізуватися стрічки українського кінематографу та інформувати читачів про ці стрічки. «Від батька до сина» інформуватиме читачів про українських режисерів-сучасників та тих, хто працював під час становлення кінематографу в Україні. «Психологічний аналіз стрічки» - рубрика в якій кожного випуску буде розглядатися новий фільм з точки зору глибинного сенсу. До рубрики входитимуть аналітичні статті. У рубриці «Що подивитися?» читачам подаватимуться цікаві новинки українського кіно, створюватимуться підбірки фільмів чи серіалів.

Не виключено, що залежно від політичних та світових новин і настроїв, рубрики будуть змінюватися та додаватися нові. Також у журналі будуть спеціальні колонки, де описуватимуться останні новини з життя кінематографії, акторів, режисерів тощо. Що стосується кольорової гами журналу, то тут усе буде залежати від «загального настрою» самого «Сеансу». Було б доречно використовувати яскраві кольори, які додаватимуть яскравості часопису, але там, де це буде доречно.

Територія поширення – спочатку студентське містечко, згодом усі територія України та Європейські країни, які межують з нею. Не виключено, що після визнаної популярності на Батьківщині, «Сеанс» почне видаватися кількома мовами та розширить територію на усю Європу та США. Тим паче, внаслідок повномасштабної війни, яку розв'язала Росія, Україна стала дуже популярною, тому не виключено, що журнал «Сеанс» стане цікавим і для іноземних читачів, які будуть цікавитися нашою культурою.

2.2. Концепції журналу: читацька аудиторія, технічні характеристики журналу

При розробці будь-якого друкованого видання не менш важливим є розуміння для кого ти цю пресу створюєш. Ось до прикладу, на успішних українських телеканалах вигадують образ людини, яка буде передавати цільову аудиторію каналу. При створенні журналу, вважаємо, теж буде доречним послугувати такому прикладу.

Цільова аудиторія журналу «Сеанс» – це читачі від 14 років. Журнал також не матиме статевого розмежування, його буде зручно читати чоловікам і жінкам, дівчаткам і хлопчикам, пенсіонерам. У цьому і буде певна унікальність «Сеансу», він не буде ділити суспільство на «підходящих» чи «не підходящих».

Часопис призначений для усіх любителів фільмів, українського кінематографа та усього, що пов'язано зі сферою кіно. Під час розробки проекту, образ людини, яка б відображала усю цільову аудиторію «Сеансу» став чоловік віком від 25 до 30 років, який захоплюється українським кінематографом, мріє знятися у фільмі та працює на творчій професії – художник чи скульптор. Відштовхуючись від даного образу, розробка журналу «Сеанс» зводилася до запитання «А чи цікаво буде читати даний матеріал саме цій людині».

Цей прийом неабияк допоміг нам при підготовці власного проекту. Саме тому журнал «Сеанс» не буде занадто громіздким та з непотрібною великою кількістю сторінок. Щодо технічних характеристик видання, то «Сеанс» буде виходити у кількості 44 - 60 сторінок, де більшість наповнення займуть тематичні ілюстрації, яскраві фотокартки та незвичайні дизайнерські візерунки. Журнал виходитиме тиражем 1400 тис. примірників, вважаємо, що саме така кількість задовольнить усіх охочих погортати кінематографічну пресу та відкрити для себе новий світ українського кіно.

Щодо розмірів, то «Сеанс» матиме класичні параметри для «глянцевого» журналу – розмір сторінки А4. Палітурка буде міцна, проте не тверда, як у книгах, але й не така, що буде рватися від необережного перегортання. Однією з

маленьких особливостей, будуть вбудовані закладки, що матимуть вигляд невеличкої мотузки. Колір мотузки буде кожного випуску різний.

Що стосується технічних характеристик обкладинки «Сеансу», то буде використано прийом хаотичності. Тобто, кожного нового випуску буде змінено головне фото, кольорова гама, розташування елементів та, можливо, шрифт. Припускаю, що такий прийом сподобається читачам, оскільки неможливо буде вгадати, що вони побачать у наступному випуску.

Саме текстове наповнення журналу буде матиме відносно сталий вигляд. Шрифт – Georgia, кегель – 12. Для заголовків буде використано Georgia Bolt, 18 кеглем. Не виключено, що і шрифти будуть змінні, проте це лише припущення. Також цікаві слова чи рядки, які необхідно виділити, будуть відрізнятися за шрифтом чи розміром.

2. 3. Способи просування власного видання

Ні для кого не секрет, що реклама – це дуже важлива та невід’ємна складова у просуванні журналів. Саме завдяки якісному рекламуванню преса стає впізнаваною та популярною. Сама по собі реклама задоволення не з дешевих, тому на перших етапах просування власного проекту, буде неможливим користуватися послугами хорошого рекламного агентства. Рекламування – вкрай важливий етап, тому що в майбутньому сам журнал «Сеанс» стане платформою для реклами.

Відомо, що на сторінках відомих, статусних видань присутня велика кількість реклами. Саме завдяки цій рекламі видання і може існувати, забезпечуючи розробку наступних випусків. Реклама на сторінках журналів коштує дорого, проте і вартує своїх коштів. Будь-яка тематична преса зберігається доволі довго, інколи місяцями, може й роками. Читачі після перегляду журналів не викидають їх, а залишають у себе, отже і реклама на сторінках цієї «довговічної» преси, зберігається якнайдовше.

Проте, для того, аби дорости до рівня видання на яке потенційні рекламодавці будуть звертати увагу та захочуть вкладати гроші, необхідно

якісно займатися просуванням самого журналу «Сеанс». Як вже згадувалося раніше, на початкових порах, видання буде представлено студентам у студентському містечку.

Отже, журнал можна буде продавати в різноманітних студентських кіосках, виставляти в бібліотеках та продавати в гуртожитках біля вахтерів. Таким чином, ми привернемо увагу молоді до журналу, оскільки він буде майже на кожному кроці. Не варто забувати і про «сарафанне радіо», яке також є непоганим способом просування. Розповідаючи про свій проект усім знайомим та знайомим знайомих можна буде підняти популярність видання.

Згодом, коли «Сеанс» стане більш популярним на вийде, хоча б, на рівень столиці Києва, можна буде купувати спеціальну рекламу для просування. Це можуть бути рекламні інтеграції в схожих виданнях, листівки, плакати в метро чи іншому транспорті тощо. Також не варто забувати і про сучасні технології, які неабияк просунули рекламу вперед. Хорошим варіантом просування «Сеансу» є реклама у популярних блогерів у соціальних мережах. Сьогодні це доволі популярний спосіб просування власного бізнесу. Хоч реклама у блогерів коштує немало, але результат від неї дуже хороший. Єдиний нюанс – необхідно чітко розуміти цільову аудиторію блогера у якого замовляти рекламу. Необхідно, щоб потенційні читачі журналу «Сеанс» були серед тих, хто слідкує за життям відповідного блогера. Якщо все правильно вирахувати, в результаті отримуємо бездоганний результат – успішна реклама, хороший відсоток продажів «Сеансу», масове визнання.

Що стосується потенційної реклами на сторінках журналу, то тут необхідно чітко розуміти та орієнтуватися на читачах «Сеансу». Наприклад, було б не доречним рекламувати нові дитячі підгузки у виданні, яке спеціалізується на автомобілях та присвячене виключно чоловічій тематиці. Так само і видання про український кінематограф не може рекламувати машинне масло чи засіб від грибкових інфекцій. Читачі цього просто не зрозуміють.

Оскільки журнал доволі молодіжний та естетичний, реклама на його сторінках має відповідати дизайну та «вписуватися» в загальний вигляд видання.

На початкових порах журнал «Сеанс» має вибудувати певний позитивний імідж, аби заохотити рекламодавців замовляти у ньому рекламу. У свою чергу, рекламний відділ «Сеансу», який буде створений після відносної популярності видання, має орієнтуватися на потреби та запити своїх читачів. Зокрема:

- реклама повинна відповідати інтересам цільової аудиторії «Сеансу»;
- реклама повинна нести інформаційний характер;
- реклама не повинна паплюжити репутацію журналу;
- кількість реклами на сторінках видання обмежена.

Рекламний відділ журналу повинен не лише слідкувати за ціллю рекламних оголошень, а й здійснювати оцінку ефективності реклами, планувати бюджет отриманий та витрачений на рекламу та загалом оцінювати рекламні інтеграції, які стосуються журналу «Сеанс».

Як вже було згадано вище, реклама на сторінках журналу повинна «підходити» під загальний стиль «Сеансу». Тому, вважаємо, доречним створення спеціального відділу дизайнерів, які будуть займатися створенням рекламних оголошень для видання. Серед головних задач рекламних дизайнерів буде:

- урахування побажань рекламодавця;
- поєднання вимог рекламодавця з орієнтирами журналу «Сеанс»;
- орієнтуватися на інтереси читачів видання;
- створення унікальних рекламних оголошень.

Звичайно, згодом, коли «Сеанс» набере популярності, було б доречно випускати лімітовані товари з емблемою видання. Це можуть бути ручки, записники, футболки, кейси на телефон чи наклейки. Такий прийом буде слугувати і додатковим рекламним ходом, і дозволить отримувати прибуток не лише від продажу журналу. Якщо взяти до уваги той факт, що «Сеанс» буде унікальним на ринку української друкованої преси, то можу зробити висновок, що популярність він матиме шалену. Тим паче, це не буде типовий журнал, який видає незрозуміло що, це буде стильний, елегантний, молодіжний та цікавий український журнал, який писатиме про вітчизняний кінематограф.

Висновки до розділу 2

«Сеанс» – це інформаційно-науковий журнал, який буде висвітлювати новини українського кінематографа. На сторінках щомісячника будуть зібрані найкращі фільми, історичні довідки та цікаві зображення. Люди, які цікавляться українською культурою та кіно, знайдуть у ньому інформацію та аналіз стрічок, репортажі з премій та прем'єр, а також цікаві факти про улюблені кіношедеври.

Найпростіше було вигадати назву та текстове наповнення, оскільки за останні кілька років український кінематограф неабияк збагатися цікавими стрічками, які потребують уваги. Складніше було з розробкою дизайну, адже потрібно було створити щось унікальне, не забуваючи про особливості української культури та кінематографії.

Отож, «Сеанс» буде виходити раз на місяць та кожного випуску мати різну обкладинку. На його сторінках описуватимуться різноманітні кінематографічні новинки, анонси нових фільмів, сенсації з життя зірок, звіти та репортажі, також тут можна буде побачити касові збори та інформацію про фінансування українських фільмів. Журнал матиме кілька сталих рубрик. Що стосується ілюстративного контенту, то у «Сеансі» використовуватимуться фотографії зірок, художні та графічні роботи, різноманітні колажі.

Оскільки на перших порах журнал матиме мінімальне фінансування, усі зображення будуть купуватися у фотобанках або ж їх отримання здійснюватиметься шляхом купівлі авторських прав. Як вже було зазначено, фінансування мінімальне, тому перші кроки реклами «Сеансу» будуть – продаж на території студентського містечка та сарафанне радіо. Що стосується дизайну, то це класичний стиль буде переплітатися з нотками молодіжного стилю. Вважаємо, що це дозволить журналу стати «довговічним» оскільки його візуальна складова не буде залежати від тимчасових трендів.

Єдине, що залишається не сталим у журналі – це кольорова гама та шрифти. Не виключено, що акцент ні кольори будуть змінюватися з кожним новим випуском та напряму залежатимуть від головного посилку журналу. Що стосується шрифтів, то вони будуть підбиратися під час друку першого

екземпляру видання. Оскільки на папері все виглядатиме не як на екрані комп'ютера, вважаємо необхідним проведення певних спроб, аби підібрати ідеальний шрифт.

ВИСНОВКИ

Розгляд й підсумування результатів проведеного дослідження дає можливість зробити такі висновки:

1. Український кінематограф пройшов важкий шлях до свого становлення на розквіту. Заборони, терор, диктування тематики фільмів від радянської влади, жорстка цензура україномовних фільмів – усі ці етапи кінематографічна справа України гідно пройшла та вистояла.

Колиска українського кіно зростила визначних акторів, режисерів та сценаристів: О. Довженко, Лесь Курбас, Г. Стабовий, Я. Протазанов, В. Пудовкін. Усі вони відіграли значущу роль у становленні вітчизняного кінематографу, а їхні роботи й досі вважаються кіношедеврами не лише в Україні, а в усьому світі. До видатних здобутків українського кінематографу можна віднести «Тіні забутих предків», «За двома зайцями», «Земля», «В бій йдуть лише «старі» та інші. Варто зазначити, що до здобутків українського кінематографу слід віднести і сучасні стрічки – це «Носоріг», «Стоп Земля», «Зима, що нас змінила», «Ціна правди» тощо. Кіновиробництво на території України з кожним роком стає більш знаковим, імена наших режисерів, акторів та назви стрічок все частіше лунають у різних куточках світу.

2. Поява та розвитку кінематографу вплинув і на появу нового напрямку мистецької періодики – кінопреси. Раніше тематичні журнали були ледь не єдиним джерелом інформації, тому користувались попитом. Інформативні, стильні та корисні – так можна описати перші зразки представників українських кіножурналів. На території України видавався один з найуспішніших журналів про кінематографію «Кіно», який був не лише популярним на вітчизні, а й за її межами. Ще один зразок успішного кіножурналу – «Кіно-театр», який видається й досі. У свою чергу, на території Америки у 20-х роках ХХ століття, починають виходити найпопулярніші журнали про кінематограф «Variety» та «The

Hollywood Reporter», які і сьогодні активно видаються та не поступаються у першості. Такі різні представники кінопреси як в Америці, так і в Україні, висвітлюють одне – кіно у його глибинному сенсі. Такі видання аналізують та досліджують фільми та інформують про новини з життя кінематографа. А це висвітлення є неабияким важливим, адже розкривають читачам кіно з іншої точки зору.

3. У ході аналізу українських журналів про кінематограф стає зрозуміло, що сьогодні така преса не користується попитом. Сьогодні читачам зручніше знайти інформація в Інтернеті чи соціальних мережах. В результаті це призвело до погіршення кіножурналів. Сьогодні в Україні випускається лише одне кіновидання. Серед головних недоліків українських кіножурналів – низький рівень попиту, відсутність комунікації з аудиторією та нездатність до реорганізації.

У свою чергу, до переваг українських журналів про кіно можна віднести унікальність, інформативність, яскравість, незвичність дизайну, цікаве текстове наповнення. Важливо додати, що сучасна тематична преса про кіно в Україні доволі відрізняється від минулої. Сучасна кінопреса не відрізняється певною унікальністю, а її якість доволі низька.

4. Під час аналізу та порівняння українських та американських часописів про кіно було встановлено, що інформація в них подається по різному, хоч і належить до однієї тематики. В одних журналах – більш інформативно та вільно, а інших – загально та офіційно. Все ж, подання матеріалу, в першу чергу, залежить від політики кожного з видань. Одні не хочуть розв'язувати скандал, інші – не бояться писати критичну правду. Американські журнали більш вільні та прогресивні, їх мова легка та невимушена, акценти розставлені на гострих темах, а ілюстрації вирізняються неординарністю та стилем. Українські ж кіножурнали висвітлюють переважно тексти у форматі звітів, репортажів, нарисів, мова вітчизняних видань більш стримана та прагматична, серед ілюстрацій переважають фотографії, картинки.

5. Розроблено макет власного журналу про український кінематограф

«Сеанс». На сторінках щомісячника будуть зібрані найкращі фільми, рецензії та відгуки про них. Читачі, які прагнуть бути знати усе про останні події зі світу українського кіно знайдуть на сторінках «Сеансу» багато корисної та цікавої інформації. Словом, в журналі можна знайти все і навіть трохи більше для того аби бути експертом з мистецтва кіно. На відміну від інших журналів «Сеанс» читати можна бути не одноразово. Видання створене таким чином, аби люди могли перечитувати його через певний час, як улюблену книгу. Саме тому, у ньому будуть зібрати цікаві факти, аналізи, інтерв'ю та підбірки.

Крім того, було вирішено більшість деталей оформлення власного проекту та текстового наповнення. В першу чергу, оформлення журналу «Сеанс» – текстовий матеріал подаватиметься у вигляді репортажу, аби читач відчував себе на місці подій; ілюстраціями у виданні виступатимуть різноманітні фотографії, тематичні картинки, колажі художників видання та графіки.

Було вирішено, що журнал буде щомісячником. По-перше, саме за цей час можна сформувані цікаві доповнення до сталого дизайну. По-друге, підготувати достатню кількість унікальної інформації та ілюстрацій.

Що стосується подальшого розвитку та успіху журналу «Сеанс», вважаємо, він має право на існування. Зважаючи на малу кількість конкурентів та низький рівень мистецької преси, саме такого видання не вистачає в Україні. Незалежне, цікаве, стильне та молодіжне – саме таке видання хочуть читати сучасні українці.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Анотований каталог кіножурналів, документальних фільмів і кіносюжетів: Кінолітопис (1896 – 1939). Київ. 2009. 223 с.
2. Брюховецька Л. Во избежание непредусмотренной камерности..., або Як виправляли і забороняли фільми Леоніда Бикова. *Кіно-театр*. 2009. №5. С. 17 – 19.
3. Брюховецька Л. Звенигора: оволодіння історичним часом. Київ. 2015. 17 с.
4. Брюховецька Л. І воля моя, як ці гори, висока!. *Кіно-Театр*. 2020. №6 (152). С. 36–38.
5. Волошенюк О. Симфонія Донбасу – перший український звуковий документальний фільм: історична реконструкція. *Студії мистецтвознавці*. 2014. №1. С. 55 – 60.
6. Глушко, М. Мистецькі журнали в сучасній Україні: особливості контенту. *Вісник Львівської національної академії мистецтв*. 2016. №29. С. 47 – 57.
7. Госейко Л. Історія українського кінематографа: 1896 – 1995. Київ: КІНО КОЛО, 2005. 464 с.
8. Гуріна А. Бернардо Буртолуччі. Революція «зовнішнього» і «внутрішнього». *Кіно-театр*. 2008. №4. С. 60.
9. Довженко О. Вчора і сьогодні. Луцьк: Терен ВМА, 2004. 240 с.
10. Джонсон Т. Тіні забутих предків. *Кіно-театр*. 1995. №12. С. 4 – 5.
11. Наум Н. За двома зайцями. *Кіно-театр*. 1996. №6. С. 34 – 35.
12. Ніколаєнко А. Культурна ідентичність і міграція жанрів в дискурсі американського ігрового кіно. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Сер.: Філологічна*. 2013. №35. С. 250 – 252.
13. Обідченко К. Чарівна казка і фольклорні традиції в сучасному українському анімаційному кіно. Харків: Фоліо, 2020. 78 с.

14. Самойленко Т. Організаційні перетворення у системі керівництва українського кінематографу в 1920–1930-х роках та її вплив на зміст кінопродукції. 2014. №1(2). С. 38 – 42.
15. Самойленко Т. Особливості становлення та розвитку українського радянського кінематографа 1920 – 1930 роках. *Наукові записки: Сер.: Історія*. 2010. С. 255 – 258.
16. Скобильський, В. У бій ідуть тільки старики. Віче. 2015. № 9. С. 46 – 47.
17. Скуратівський В. Кіно-театр. Бібліографія. 1997. № 1-4. С. 457 – 458.
18. Ткаченко В. Кінохроніка Всеукраїнського фотокіноуправління (ВУФКУ). *Студії з архівної справи та документознавства*. 2006. №14. С. 81 – 86.
19. Ткаченко М. Перші продюсери України. *Кіно-театр*. 2000. № 8. С. 18 – 19.
20. Тодосієнко Є. «Поводир» і «Плем'я» як відроджена віра в українське кіно. 2016. 25 с.
21. Чернега П., Іллюшина О. Вплив творчої спадщини Олександра Довженка на світовий кінематограф: огляд зарубіжної історіографії. *Науковий часопис НПУ імені МП Драгоманова. Серія б: Історичні науки*. 2014. №12. С. 205 – 215.
22. Шелупахіна К. Історія світового та вітчизняного кіно-, телемистецтва. *Навчально-методичний посібник для студентів заочного відділення спец.* Луганськ: Луганський національний університет імені Тараса Шевченка, 2012. 117 с.
23. Шлінчак О., Канарська К. Український кінематограф – шлях із небуття. *Історія. Філософія*. 2014. № 14. С. 451 – 452.
24. Nikogiak N. Двоемирие как художественное предчувствие истории: фильм Ю. Ильенко и С. Параджанова Лебединое озеро. Зона (1990). *Формування українського кіносценарного жанру за часів німого кіно*. Київ: Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича, 2019. С. 275 – 285.
25. The Hollywood Reporter. Magazine. LA, 2019. № 31. 102 p.

Електронні ресурси

26. Брюховецька Л. Світ давнини у «Звенигорі» Довженка. URL: <http://ekmair.ukma.edu.ua/bitstream/handle/123456789/4519/Bruhovecz%27ka.pdf?sequence=1&isAllowed> (дата звернення: 21.04.2022).
27. Зубавіна І. Кінематограф незалежної України: тенденції, фільми, постаті. URL: https://shron1.chtyvo.org.ua/Zubavina_Iryna/Kinematohraf_nezaleznoi_Ukrainy_Tendantsii_filmy_postati.pdf (дата звернення: 23.04.2022).
28. Коркодим О. Національна спілка кінематографістів України. URL: <https://web.archive.org/web/20180302153629/http://www.ukrkino.com.ua/about/spilkanews/?id=6768> (дата звернення: 21.04.2022) .
29. Марі В. Картографування кіножурналів: оцифровка, періодичні видання та історія кіно та американські журнали, що розповсюджуються. Журнал сучасних періодичних досліджень. 2021. № 12 (2). С. 267–273. URL: <https://doi.org/10.5325/jmodeperistud.12.2.0267> (дата звернення: 23.04.2022).
30. Мензелевський С. Стрімка історія журналу «Кіно», або чому в Україні досі бракує притомної кінокритики. URL: <https://chytomo.com/ekzempliary-xx/kino/> (дата звернення: 27.04.2022).
31. Морі Є. Деромантизація кримінального світу. Рецензія на фільм «Носоріг» Олега Сенцова. URL: <https://suspilne.media/175077-deromantizacia-kriminalnogo-svitu-recenzia-na-film-nosorig-olega-sencova/> (дата звернення: 29.04.2022).
32. Святокум Н. Становлення і розвиток українського кінематографа. URL: <https://uamodna.com/articles/stanovlennya-i-rozvytok-ukrayinsjкого-kinematografu/>. (дата звернення: 25.04.2022).
33. Сохач А. Рецензія на фільм «Стоп-Земля». URL: <https://itc.ua/articles/recenziya-na-film-stop-zemlya/> (дата звернення: 25.04.2022).
34. Телеканал Прямий. Сучасне українське кіно: від становлення до міжнародного визнання URL: <https://prm.ua/> (дата звернення: 03.05.2022).

35. Український кінематограф. URL:
https://uk.wikipedia.org/wiki/український_кінематограф (дата звернення:
29.04.2022).
36. A Spring for the Thirsty (1965) Wayback Machine. — Concise Cinema. URL:
<http://movies.tvguide.com/spring-thirsty/review/127113> (дата звернення:
10.05.2022).
37. Baum G., Miller D. The Hollywood Reporter, After 65 Years, Addresses Role
in Blacklist. *The Hollywood Reporter*. URL:
[https://www.hollywoodreporter.com/tv/tv-features/blacklist-thr-addresses-role-
65-391931](https://www.hollywoodreporter.com/tv/tv-features/blacklist-thr-addresses-role-65-391931) (дата звернення: 15.05.2022).
38. Besas P. Variety, First Year No. *Variety*. URL:
https://archive.org/details/variety81-1925_view=theater#page/n257/mode/1up
(дата звернення: 13.05.2022).